

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.136/2015/5.szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - az OBH Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály által képviselt alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése és egyéb iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2015. november 5. napján kelt 12.P.20.237/2014/45. számú végzésével kijavított 2015. szeptember 22. napján kelt 12.P.20.237/2014/39. számú ítélete ellen a felperes 47. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 320 000 (háromszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

A felperest képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperessel szemben végrehajtási eljárás indult a Szegedi Városi Bíróság 4.B.2494/1999/49. számú - a Csongrád Megyei Bíróság 1.Bf.839/2002/9. számú határozata folytán jogerőre emelkedett - ítélete alapján 520 000 Ft és járulékai megfizetése iránt, a Szegedi Városi Bíróság által 0601-4.Vh.5287/2002. számon kiállított végrehajtási lap alapján 3 182 268 Ft adótartozás és járulékai behajtására, továbbá a Szegedi Városi Bíróság előtt 0601-6.Vh.6662/2008. számon a Szegedi Városi Bíróság 4.Vh.5287/2002/362/9. számú - a Csongrád Megyei Bíróság 4.Pkf.22.645/2007/11. számú végzésével jogerőre emelkedett - határozatával kiszabott 100 000 Ft pénzbírság végrehajtása érdekében.

A felperes ellen indult végrehajtási eljárásokban a végrehajtást fogantatosító végrehajtó lefoglalta a felperes tulajdonát képező **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlant. A felperes a végrehajtó intézkedése ellen számos végrehajtási kifogást, valamint a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet terjesztett elő. A Szegedi Városi Bíróság a 0601-6.Vh.6662/2008/20., /20/IV., /20/V. /20/VII., /20/X., /20/XIII., /43/II. számú végzéseivel a felperesi kérelmeket elutasította, majd a végzések ellen fellebbezést előterjesztő felperest a 43/IV. sorszámú végzésével felhívta a fellebbezési eljárási illeték lerovására. A felperes ezt követően személyes költségmentesség engedélyezése iránt terjesztett elő kérelmet a 44. sorszámú beadványában, amely kérelmét az első

fokon eljáró Szegedi Városi Bíróság a 47. sorszámú végzésével elutasította a Pp. 85. § (3) bekezdése alapján, rosszhiszeműnek minősítve a felperes eljárását. A rosszhiszeműséget arra alapította, hogy a felperes az ellene folyamatban lévő végrehajtási eljárásokban valamennyi, az önálló bírósági végrehajtó illetve a bíróság által hozott határozat ellen előterjesztett végrehajtási kifogást illetve fellebbezést, amelyeknek tartalma minden esetben megegyezett a már jogerősen elbírált jogorvoslati kérelmeinek tartalmával.

A személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmet elutasító végzés ellen benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban a kijelölés folytán eljáró alperes az 1.Pkf.22.108/2009/2. számú határozatával az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak a felperesi eljárás rosszhiszeműségét illetően elfoglalt álláspontjával. Kiemelte, a felperes végrehajtási kifogásait és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmeit folyamatosan, korábbi beadványai érdemi elbírálását meg sem várva terjesztette elő, amit úgy értékelt, hogy a felperes visszaélészerűen gyakorolta az eljárási jogait. A rosszhiszemű joggyakorlás pedig a Pp. 85. §-a alapján a költségmentesség engedélyezését kizárja.

A felperes személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmének jogerős elutasítását követően a fellebbezési eljárási illeték megfizetésére vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette, ezért az elsőfokú bíróság a 0601-6.Vh.6662/2008/62. számú végzésével jogorvoslati kérelmeit hivatalból elutasította.

A felperes pontosított keresetében 4 000 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amelyet a Ptk. 349. §-ára, a Ptk. 76. §-ára, valamint a Pp. 2. §-ára alapított. Keresete indokolásaként előadta, az alperes tévesen állapította meg, hogy jogait rosszhiszeműen gyakorolta. Hivatkozott a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.304/2012/10. számú, a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.659/2013/12. számú, valamint a Gyulai Törvényszék 17.P.20.101/2013/48. számú határozatára, amelyekből megállapítható álláspontja szerint, hogy a Szegedi Törvényszék a jogorvoslati kérelmeit nem bírálta el, és ez adott alapot újabb és újabb beadványok, jogorvoslati kérelmek előterjesztésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest 240 000 Ft eljárási illeték megfizetésére, továbbá megállapította, hogy a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli. Határozatának indokolása szerint a Ptk. 349. § (1) bekezdésén alapuló kártérítés feltételei nem állnak fenn, hiányzik a felróhatóság, hiszen a felperes eljárásának értékelése során az alperes terhére kirívóan okszerűtlen mérlegelés nem állapítható meg. Kiemelte, nem igazolható a felperes kára sem, mert nem bizonyítható, hogy jogorvoslati kérelmei kedvező elbírálást nyertek volna. Nem találta megállapíthatónak, hogy a döntés meghozatalakor az alperes a felperes fellebbezési érveit figyelmen kívül hagyta, ily módon a Pp. 2. §-ára alapított hivatkozást is alaptalannak ítélte.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésben a felperes elsődlegesen annak keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az elsőfokú eljárásban, valamint a fellebbezésében is megjelölt bírósági határozatokban a Szegedi Törvényszék terhére megállapított eljárási

szabálysértésekre tekintettel megalapozottan terjesztette elő jogorvoslati kérelmeit. Véleménye

szerint az alperesnek a döntése meghozatalakor ezen jogsértéseket észlelnie kellett volna, s ez esetben rosszhiszeműségét sem állapította volna meg. Hangsúlyozta, a végrehajtási eljárásban valamennyi jogorvoslati kérelme indokolt és megalapozott volt, önmagában amiatt, hogy azokat szabatosan nem tudta megfogalmazni, eljárása nem tekinthető rosszhiszeműnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes 4 000 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amelyet két jogcímre alapított, egyrészt tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmére hivatkozott, másrészt bírósági jogkörben okozott kártérítés címén kívánta igényét érvényesíteni.

Egyetért az ítéletábrá az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint mindkét jogcímre alapított igény megalapozatlan.

A tisztességes eljáráshoz való jog a Pp. 2. § (2) bekezdésében rögzített eljárási alapjog, amely lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a jogok bíróság vagy más hatóság előtti érvényesítése olyan eljárásban történjék, amely biztosítékot jelent a törvényes és elfogulatlan döntésre. Ezt a biztosítékot az Alaptörvényben (a perbeli időszakban az Alkotmányban), a bírósági szervezeti törvényben és az eljárási törvényekben, köztük a Polgári perrendtartásban rögzített eljárási alapelvek (például a bíróság előtti egyenlőség, a bírói függetlenség, a fegyveregyenlőség, a nyilvánosság elve, a jogorvoslathoz való jog) érvényesülése jelenti, fogalmába beletartozik többek között az esélyegyenlőség biztosítása a felek számára, valamint a jog a törvényesen felállított független és pártatlan bírósághoz, az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásához, a tárgyalás igazságosságához (Kiss Daisy: Fair eljárás - Elte Eötvös Kiadó).

A felperes által sérelmezett magatartás eljárási jogsértésként nem értelmezhető, ezért e jogalapon a felperesi követelés érvényesítése kizárt.

Egyetért az ítéletábrá az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint az alperes kártérítési felelőssége a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség szabályai szerint sem áll fenn. A kártérítési felelősség megállapítására az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdése szerinti általános, valamint a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális feltételek együttes megvalósulása esetén kerülhet sor. E szerint a végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei: a jogellenesség, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés, a felróhatóság, továbbá az, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. Bármely feltétel hiánya a kártérítési felelősség megállapítását kizárja. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy az eljárási bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó határozat felülvizsgálatára. Nem szolgálhat kártérítés alapjául, ha a fél a jogerős határozatot érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozással továbbra is vitatja (BDT2006. 1496). Következetes a bírói gyakorlat abban is, hogy a bírósági eljárásban a tények kirívóan okszerűtlen értékelése, a lényeges anyagi és eljárásjogi szabálysértés értékelhető a kártérítési felelősséget megalapozó magatartásként. A bírói munka jellegével együtt járó jogalkalmazási és jogértelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül

esnek. A jogalkalmazó szerv felelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg (BDT2008. 1817, BDT2004. 100). Egyetért az ítéletábrá az elsőfokú ítélet azon megállapításával is, miszerint az alperes mérlegelési jogkörében döntött arról, hogy a felperes

tényállásban írt magatartása rosszhiszemű joggyakorlásként minősíthető-e. A kifejtettek alapján a kártérítési perben e mérlegelési tevékenység értékelésére, felülbírálatára nem kerülhet sor, következésképpen a személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmet elutasító végzést helybenhagyó határozat az alperes kártérítési felelősségét nem alapozza meg.

Ezt meghaladóan rámutat az ítélet arra, a nem vagyoni kártérítés intézménye az általános személyiségvédelem eszköze, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény alapja valamely személyiségi jog megsértése lehet. A felperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére hivatkozott személyiségi jogsértésként.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. tv. (Ebtv.)

1. §-a rögzíti, a Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival valamint jogi személyekkel és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell eljárni. Az egyenlő bánásmód követelménye a kötelezettektől azt kívánja meg, hogy tartózkodjanak minden olyan magatartástól, amely bizonyos tulajdonságaik alapján egyes személyekkel vagy személyek egyes csoportjaival szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést eredményez, azaz aminek következtében az adott személy vagy csoport valamilyen védett tulajdonsága - neme, faji hovatartozása, bőrszíne, nemzetisége, vallási, vagy világnézeti meggyőződése, politikai, vagy más véleménye, stb. - miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más összehasonlítható helyzetben levő személy, vagy csoport részesült, vagy részesülne. A törvény 7. § (1) bekezdése rögzíti az egyenlő bánásmód követelményét sértő magatartásokat. E szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti különösen a közvetlenül hátrányos megkülönböztetés, a közvetett hátrányos megkülönböztetés, a zaklatás, a jogellenes elkülönítés, a megtorlás valamint az ezekre adott utasítás. A felperes azon túl, hogy a személyiségi jogsértésre hivatkozott, annak mibenlétére konkrét tényelőadást nem tett, és a peradatok alapján sem lehet a fentiekben írt magatartások egyikét sem megállapítani az alperes terhére.

Egyetért továbbá az ítélet arra, az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, miszerint nem bizonyítható, hogy a felperes jogorvoslati kérelmeinek érdemi elbírálása számára kedvező döntést eredményezett volna, vagyis a károkozás a fentiektől eltekintve sem lenne megállapítható.

Mindezekre tekintettel az ítélet arra, az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett másodfokú eljárási illeték megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A képviselőt a másodfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd munkadíját a Csongrád Megyei Kormányhivatal CSE/301/330516-3/2015. számú határozata alapján az

állam viseli (Pp. 87. § (2) bekezdés). Az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról az ítéletnek rendelkeznie nem kellett.

S z e g e d , 2016. február 24.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró